

Aina veljiä

Jordan Wright

Perustuu tositapahtumaan

"Mä tahdon luonani ain pitää perheeni. Siihen Herra antoi valtuuden." (Lasten laulukirja, s. 98.)

Seth pomppi takapenkillä ja lauloi hassua laulua. "Rauhoitu, Seth", isä sanoi. "Minun pitää keskittyä ajamiseen."

"En millään pysty", Seth sanoi. "Tää on vaan niin upeeta!"

Isä hymyili. "Hieno juttu, että olet noin innoissasi näkemään uuden pikkoveljesi."

Kun he tulivat sairaalaan, Seth juoksi äidin huoneeseen. Hän tiesi, missä se oli, koska äiti oli ollut siellä jo viisi päivää. Äidin oli pitänyt olla sairaalassa, koska Caleb-vauva oli sairas ja äitikin oli pikkuisen sairas. Seth oli pyytänyt saada nähdä Calebin ainakin miljoona kertaa, mutta äiti sanoi aina: "Ei vielä." Äiti sanoi, että lääkärit päättäisivät, milloin Caleb oli niin hyvässä kunnossa, että häntä voisi nähdä.

Tänään lääkäri oli soittanut. Tänään oli se päivä!

Kun Seth ehti äidin sairaalahuoneeseen, äidillä oli jo Caleb sylissä. Seth juoksi katsomaan uutta vauvaveljeään. Caleb oli ihan pieni. Hän näytti paljon

pienemmältä kuin Sethin vauvaserkut. Ja Calebin nenässä ja korvissa oli jotain erilaista. Caleb näytti pieneltä tontulta!

"Hei, kulta", äiti sanoi. "Mene pesemään kätesi, niin sitten voit pitää vauvaa sylissä."

Seth pesi kätensä erikoissaippualla. Hän kiipesi sairaalavuoteeseen äidin viereen. Äiti kääntyi antamaan hänelle vauvan. Isä auttoi Sethiä asettamaan kädet juuri oikeaan asentoon.

Seth katsoi Calebia. "Hei, Caleb", hän sanoi. "Mä olen sun veli, Seth. Sä saat nukkua mun huoneessa, ja mä näytän sulle kaikki mun lelut, ja me voidaan leikkiä puistossa."

Caleb-vauva katsoi suoraan Sethiä. Sethin mielestä Caleb oli maailman paras vauva.

Kun Sethin kädet väsyivät, isä otti vuorostaan Calebini syliinsä. Äiti tarttui Sethiä kädestä ja katsoi häntä silmiin.

"Seth", hän sanoi. "Muistatko, kun Alkeisyhdistyksessä opit pelastussuunnitelmasta?"

Seth nyökkäsi. Se oli ollut hyvä päivä. Sisar Lopezilla

oli ollut tikuissa kuu ja tähti ja iso maaplaneetta. Seth oli saanut pidellä aurinkoa.

"Muistatko, että me elimme taivaassa ennen kuin tulimme maan päälle ja että elämme taas taivaassa, kun olemme kuolleet?"

Seth nyökkäsi taas.

"Caleb-vauva on yhä hyvin sairas. Ja lääkäri sanoo, ettei hän elä kovin kauan. Hän kuolee pian ja menee takaisin taivaaseen."

Seth katsoi äitiä. Hän katsoi Caleb-vauvaa isän sylissä. Sitten hänen otsansa kurtistui. Hänen kurkkuaan kuristi. "Mutta mä rakastan Calebia. Mä haluan, että Caleb jää tänne ja tulee samaan huoneeseen ja leikkii mun kanssa. Eikö Caleb halua jäädä meidän luo?"

Äiti kietoi kätensä Sethin ympärille. "Tietenkin hän haluaa olla meidän kanssa. Me olemme hänen perheensä. Mutta aikanaan hän on sitten taas meidän kanssa."

"Onko?"

Äiti nyökkäsi. "Isä ja minä menimme naimisiin tempelissä. Meille luvattiin, että meidän perhe voi olla yhdessä ikuisesti. Sinä ja Caleb olette aina meidän lapsia."

"Se tarkoittaa sitä, että Caleb-vauva on aina sinun veljesi", isä selitti. "Ja sinä näet hänet jälleen taivaassa."

Seth oli surullinen. Häntä suututtikin. Mutta hän ajatteli sitä, että hän tapaisi Caleb-vauvan taivaassa, ja hän hymyili vähän. Hän kurkotti silittämään Caleb-vauvan pehmeitä hiuksia. "Mekö ollaan veljiä taivaassa? Se on upeeta."

Äiti suukotti Sethin poskea. "Se on upeeta." ■

Kirjoittaja asuu Iowassa Yhdysvalloissa.

EI TODELLISIA LOPPUJA

"Kuinka kiitollinen olenkaan taivaalliselle Isälleni siitä, ettei Hänen suunnitelmassaan ole todellisia loppuja, ainoastaan ikuisia alkuja."

Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, "Kiitollinen kaikissa olosuhteissa", *Liahona*, toukokuu 2014, s. 77.